

Arrest

nr. 167 318 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 26 december illegaal aangetroffen in het Rijk.

Op 26 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:
naam: Z.
voornaam: Y.
geboortedatum: 23.09.1994
geboorteplaats: Shinaz
nationaliteit: Iran

In voorkomend geval, ALIAS: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 26/12/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bezit van documenten die hem niet toebehoren
PV nr BR55FW111239/2013 van de politie van Brunat
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:
naam: Z.
voornaam: Y.
geboortedatum: 23.09.1994
geboorteplaats: Shinaz
nationaliteit: Iran

In voorkomend geval, ALIAS: (...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/12/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken. Daarbij werd op 26/12/2013 door de politie van Brunat een PV opgesteld uit hoofde van bezit van documenten die hem niet toebehoren, redenen waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt op:

“Verzoekende partij houdt voor dat zij de in casu bestreden beslissingen in één verzoekschrift kan aanvechten, gelet op het feit dat de beslissing tot inreisverbod slechts een 'vervolgbeslissing op het BGV is'.

Dienomtrent laat verweerder gelden dat uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de beslissing tot verwijdering enerzijds en de beslissing waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied voor een bepaalde termijn wordt verboden onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uitmaken.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

(...)

6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering; ” (eigen markering)

Bovendien blijkt ook uit de motieven van de beide beslissingen ontegensprekelijk dat aan de beslissing houdende het inreisverbod afzonderlijke motieven ten grondslag liggen, dewelke duidelijk worden afgescheiden van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dewelke bovendien op onderscheiden bepalingen uit de Vreemdelingenwet berusten.

De vraag stelt zich evenwel of verzoekende partij op ontvankelijke wijze beide beslissingen kan aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Verweerder gedraagt zich evenwel naar de wijsheid van de Raad of de beslissing tot inreisverbod 'de belangrijkste beslissing' uitmaakt.”

2.2. De eerste en de tweede bestreden beslissing vertonen samenhang omdat artikel 1, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) expliciet bepaalt dat het inreisverbod “gepaard gaat” met de verwijderingsmaatregel.

Ingeval van vernietiging van de eerste bestreden beslissing dient de tweede bestreden beslissing als accessoire beslissing ook vernietigd te worden. Er bestaat samenhang tussen de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

2.3.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Zij stelt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van zo o.m. artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 7°. 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van hogere rechtsnormen, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Verzoekende partij haar beschouwingen inzake de finaliteit van het vernietigingscontentieux en de garantie dat de beslissingen uit het rechtsverkeer verdwenen zijn, zijn niet dienstig.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Belang tot de uitspraak

Verweerders laat gelden dat verzoekende partij nadat de bestreden beslissingen haar betekend werden op 26.12.2013, een asielaanvraag heeft ingediend op 31.12.2013.

Op heden werd dienomtrent nog geen beslissing genomen, doch het weze duidelijk dat de actuele toestand op het ogenblik dat de zaak in beraad genomen wordt, mogelijks zijn repercussie zal hebben voor wat betreft het belang van verzoekende partij.”

2.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd op 18 april 2014. Het beroep dat de verzoekende partij indiende op 12 mei 2014 bij de Raad werd op 22 september 2014 bij arrest 129 815 verworpen.

Ambtshalve stelt zich de vraag of de verzoekende partij nog een actueel belang vertoont bij haar beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing nu het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2014 zich op definitieve wijze in het rechtsverkeer bevindt.

2.3.3. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

2.3.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (zie o.m. RvS 10 juni 1997, nr. 66.657bis; RvS 10 juni 1997, nr. 66.659).

Alhoewel inderdaad de Europeesrechtelijke bepalingen primeren op de Belgische bepalingen dient in casu te worden vastgesteld dat de verzoekende partij er voor geopteerd heeft zijn belangen niet verder te verdedigen in de zaak die geleid heeft tot het arrest nr. 129 815 van de Raad uitgesproken na het aantekenen van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, bevel dat werd uitgereikt op 18 april 2014, na het bevel om het grondgebied te verlaten voorwerp van huidig beroep. De verzoekende partij maakt gelet op deze gedraging haaroorspronkelijke grieven geuit in het verzoekschrift actueel niet aannemelijk. Zelfs indien er een vernietiging zou volgen van de eerste bestreden beslissing doet dit niets af aan het gegeven dat de verwerende partij nog steeds het definitieve bevel van 18 april 2014 kan uitvoeren.

De verzoekende partij maakt het bestaan van een actueel belang niet aannemelijk.

Het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk. De middelen hetzij hun onderdelen die betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing dienen niet te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan gericht tegen beide bestreden beslissingen. Het spreekt voor zich dat enkel de onderdelen die de tweede bestreden beslissing betreffen moete behandeld worden.

Het middel luidt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verzoeker vreest - net als diens broer S. (...) (dewelke door het CGVS op 11.04.2012 werd erkend als vluchteling - stuk 4) - voor diens leven in IRAN. Verzoeker vreest bij terugleiding naar IRAN n.a.v. dit BGV mét in reisverbod dan ook voor een potentiële schending van artikel 3 EVRM.

Zowel bij terugleiding naar IRAN als bij terugleiding naar GRIEKENLAND vreest verzoeker voor een potentiële schending van artikel 3 EVRM. Wat betreft IRAN zelf wordt dit inmiddels verduidelijkt in de asielpcedure zoals inmiddels opgestart voor verzoeker (stuk 3). Wat betreft GRIEKENLAND verwijst verzoeker naar het arrest EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekeland). In dit arrest oordeelde het EHRM dat België (inzonder de DVZ) niet onwetend was of kon zijn over de talrijke rapporten die de

inbreuken door de Griekse Staat vaststellen wat betreft de asielprocedure en opvang- en detentieomstandigheden in Griekenland. De situatie in Griekenland is er met de financiële crisis en de enorme staatsschuld van Griekenland zeker niet rooskleuriger op geworden dan ten tijde van het voormelde arrest van het EHRM. Minstens riskeert verzoeker aldaar geen daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben tegen een terugleiding naar IRAN, zodat zich een risico op schending van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM voordoet.

Tevens zou verzoeker terug gescheiden worden van diens broer S. (...), dewelke in België verblijft als erkend vluchteling van Iraanse origine en bij wie verzoeker samenwoont te DIKSMUIDE. Alsdan doet zich een disproportionele schending voor van artikel 8 EVRM. hetgeen zelfs op geen enkele wijze is onderzocht of in rekening is gebracht in de bestreden beslissingen.

In hetzelfde licht dient verweerder overeenkomstig artikel 74/13 Vw. bij het nemen van een beslissing tot verwijdering vooreerst rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Zelfs indien dit geen motiveringsverplichting incorporeert, moet minstens wel uit de beslissing kunnen blijken dat hiermee rekening werd gehouden.

"In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing. "

(V. VEREECKE, 'Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen', in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot81).

Op geen enkele wijze werd in casu rekening gehouden met het legaal verblijf van verzoekers broer, dewelke erkend vluchteling van Iraakse origine is, dewelke verzoeker in België kwam verzoeken, teneinde ook alhier een eigen asielaanvraag in te kunnen dienen.

Het gebrek aan motivatie alsook het gebrek aan individueel onderzoek. Rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier (conform de Europese Terugkeerrichtlijn) geldt in casu voor zowel het niet afleveren van een termijn van vrijwillig vertrek (art. 74/14, §1 en 3 Vw) als voor het afleveren van een standaard inreisverbod van 3 jaar (art. 74/11 Vw).

Het inreisverbod werd in casu standaard bepaald op 3 jaar (stuk lb).

De motivatie voor deze drie jaar is enkel en alleenlijk een verwijzing naar art. 74/11, §1, 1° Vw, ni. dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Uit het BGV (stuk la) blijkt echter dat verzoeker in het verleden nog nooit een BGV werd ter kennis gesteld. Toch werd hem geen enkele termijn toegekend voor vrijwillig vertrek wegens vermeend Visico op onderduiken' en 'gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid' (stuk la), terwijl zulks hoegenaamd niet aan de orde is.

Verzoeker is niet vluchtgevaarlijk (woont bij diens broer te Diksmuide), noch is hij een gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid (geen enkele erkende vluchteling is België binnengekomen met een officieel inreisvisum van diens land van herkomst).

"Hoewel in art. 74/11, §1 Vw [en in casu evenzoveel in art. 74/14 §1 en § 3 Vw] geen motiveringsplicht kan worden gelezen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verzoeker een inreisverbod van drie jaar kreeg opgelegd. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

(...)

Uit de motieven die betrekking hebben op het inreisverbod kan echter niet worden afgeleid dat men met deze specifieke omstandigheden rekening zou hebben gehouden. Doordat de beslissingnemende overheid onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11f §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast. "

(RvV nr. 98.002 van 27.02.2013 - eigen benadrukking)

Bovenstaande gaat in casu volkomen identiek op en dit zowel wat betreft artikel 74/14, §1 en §3 Vw (waarbij een keuzemogelijkheid en geen gebonden bevoegdheid bestaat inzake de termijn van toegekend vrijwillig vertrek - inzake het BGV - stuk la) als wat betreft artikel 74/11, §1 Vw (het opgelegde inreisverbod van 3 jaar - stuk lb).

Ondergeschikt is het bovendien zo dat uit de definitie van het inreisverbod zoals vermeld in artikel 1, 8° Vw voortvloeit dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt naar het grondgebied van alle lidstaten (aldus incl. Griekenland alwaar verzoeker vandaan kwam bij aankomst in België en alwaar verzoeker eerst was gestrand na diens vlucht uit IRAN). De bestreden beslissing is niet

verzoenbaar met het gegeven dat verzoeker desgevallend minstens terug zou kunnen keren naar Griekenland ter behartiging van diens asielprocedure i.p.v. te worden teruggedleid naar Iran (terwijl inmiddels evenwel werd verduidelijkt dat de asielprocedure van verzoeker wel degelijk in België en niet in Griekenland moet worden behandeld)

De verbreking van de bestreden (gekoppelde) beslissingen dringt zich dan ook op."

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De tweede bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, specificeert dat geen termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek en wijst op de feitelijke grondslag: de verzoekende partij heeft geen officieel adres en werd betrapt in het bezit van documenten die haar niet toebehoren en er wordt verwezen naar het proces-verbaal met nummer waaruit de feitelijkeheden aan de basis van de beslissing blijken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de tweede bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die een onderzoek vergt van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*".

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met diens vrees voor het leven, zoals haar broer, die een erkend vluchteling is, toont de verzoekende partij niet langer het actuele belang van haar grief nu de Raad bij arrest nr. 126 826 van 8 juli 2014 aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. De verzoekende partij brengt geen andere gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 EVRM en

m.b.t. haar vrees voor het leven gelet op de afwijzing van haar asielaanvraag en gelet op het gevolgde onderzoek over de asielaanvraag dat een onderzoek naar de toepassing van artikel 3 EVRM impliceert. Gelet op deze vaststelling is de grief die betrekking heeft op een terugkeer en verblijf in Griekenland niet dienstig.

Waar verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met het gezinsleven dat zij heeft met haar broer en hierdoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM zou schenden merkt de Raad op dat de verwerende partij er niet toe gehouden is in de tweede bestreden beslissing over deze elementen te motiveren indien er recentelijk een belangenafweging werd verricht en deze zijn weerslag vindt in een recente ter kennis gegeven beslissing.

Voorts kan van de verwerende partij slechts verwacht worden dat zij een belangenafweging maakt indien er haar gegevens gekend zijn om haar toe te laten hiermee rekening te houden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij pas op 31 december 2013 een asielaanvraag heeft ingediend, hetzij na de tweede bestreden beslissing. Uit het administratief verslag van 26 december 2013 blijkt dat de verzoekende partij enkel stelde dat haar broer in Griekenland zou zijn en zij de bedoeling had bij hem te blijven. De verzoekende partij kwam naar België vanuit Griekenland. Pas bij brief van 10 januari 2014 liet de raadsman van de verzoekende partij aan de verwerende partij weten dat zij een erkend vluchteling als broer in België kende.

De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met door haar verzwegen informatie, daargelaten de vaststelling dat deze informatie niet relevant was nu de asielaanvraag van de verzoekende partij is afgewezen.

Waar de verzoekende partij nog de schending aanvoert omwille van de scheiding die de bestreden beslissing teweegbrengt tussen de verzoekende partij en haar broer merkt de verwerende partij terecht op dat deze meerderjarige broers betreffen, die in elk geval nog niet lang samenwonen en dat de verzoekende partij nalaat een bijzondere band aan te toenen met haar broer zodat de relatie tussen hen onder de toepassing van artikel 8 EVRM zou komen te vallen. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). In casu toont de verzoekende partij dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan.

De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden in het kader van artikel 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Evenmin blijkt uit de tweede bestreden beslissing dat niet werd gemotiveerd voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Immers wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het bezit was van documenten die hem niet toebehooren en geen officieel adres in België kende zodat het risico op onderduiken bestond. De verzoekende partij weerlegt de juistheid van deze motieven zoals gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij gaat voorbij aan deze concrete motieven die de reden geven voor de opgelegde duur van het inreisverbod en het niet toekennen van de termijn voor vertrek.

Thans vermag de loutere ontkenning over het bestaan van een risico op onderduiken, het thans geen gevaar zijn voor de openbare orde niet de wettigheid van de bestreden beslissing te wijzigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een andere naam gebruikte aan de hand van documenten die hem niet toebehoorde. Aldus kan zij niet ontkennen dat de openbare orde werd geschaad. Het gegeven dat de verzoekende partij thans bij haar broer zou wonen en niet meer "vluchtgevaarlijk" zou zijn doet geen afbreuk aan het voorgaande. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid en in casu is er geen sprake van een automatisch opleggen van een maximale termijn. Het staat de verwerende partij vrij in casu te beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaren. Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en dat uitdrukkelijk is gemotiveerd waarom de verwerende partij het nuttig achtte de maximale duur van het inreisverbod te bepalen op drie jaren.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikelen 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing een terugkeer naar Griekenland onmogelijk maakt en zij haar asielaanvraag al daar moet kunnen behartigen weze opgemerkt dat indien de verzoekende partij kan aantonen al daar nog een asielaanvraag lopende te hebben, wat niet is aangetoond, zij in het bezit zal zijn van een tijdelijk verblijfsdocument in de mate dat de asielaanvraag nog hangende is en voorziet de tweede bestreden beslissing dat indien de verzoekende partij beschikt over documenten vereist om zich naar dat land te begeven de bestreden beslissing dit niet uitsluit, integendeel toelaat.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 13 EVRM geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN